

idet Hustruen ikke skal være med til at hæfte for Mandens særlige Behov. Hvis han altsaa har ment, at noget var nødvendigt til Fyldestgørelse af hans særlige Behov, hæfter han alene for det, Trediemand kan ikke gøre Hustruen ansvarlig derfor. Jeg er ikke sikker paa, at denne Ulighed er helt velbegrunder. Jeg synes, at naar der skal være Lighed, kunde Kvinden ogsaa godt i saadanne Tilfælde blive nødt til at hæfte for, hvad Manden køber til Fyldestgørelse af sit særlige Behov.

Reglerne i Kapitel VI kan jeg ganske tiltræde, de vil sikkert, naar de gennemføres, hindre overordentlig megen Vilkaarlighed, som nu udøves i Ægteskabet, naar der er Tale om Rettigheden over Børnene, om Børnenes Anbringelse o. s. v., og der er ikke, forekommer det mig, anden Udvej end at fastsatte saadanne Regler, som her er fastsatte, nemlig, at man, naar der er Strid, skal gaa til Overøvrigheden og faa dennes Kendelse over, om den ene eller den anden Part har Ret i det paagældende Tilfælde. Det er noget, som man efterhaanden forsoner sig med, at naar to Parter ikke kan enes om et Spørgsmaal, som de helst skulde enes om, maa de voldgive deres Tvistigheder for en Trediemand. Det finder ogsaa Sted i alle mulige andre Tilfælde, og jeg ser ikke anden Udvej til at komme bort fra den nuværende uholdbare Tilstand end at gaa til en Embedsmand, til hvem man har Tillid, og faa hans Afgørelse af, hvad der skal gælde i det omhandlede Forhold. Vore Overøvrigheds-personer er ogsaa gennemgaaende saa ansete Mænd og dygtige Jurister, at man med fuld Tillid kan lægge Sagen i deres Haand. Jeg ønsker i alt Fald ikke, at man gaar bort herfra og over til at lade egentlige Domstole have Afgørelsen. Jeg tror, det vil være bedre, lettere og forbundet med mindre Udgift og Vanskelighed, og at man vil faa en lige saa god Afgørelse, naar man lader Overøvrigheden træffe den.

I § 64 bestemmes det, at „enhver af Ægtefællerne faar Gifteret i alt, hvad den anden Ægtefælle ejer ved Ægteskabets Indgaaelse eller senere erhverver, forsaavidt det ikke er gjort til Særeje“, og at „den Formue, som er Genstand for Gifteret, udgør Ejerens Gifteeje“. Der bestemmes altsaa, hvad der er Gifteeje mellem Parterne. I § 65 bestemmes Raadigheden over Gifteejet; enhver Ægtefælle kan saaledes behæfte sit Gifteeje ved at gøre

Gæld, ved at tage paa Kredit eller gaa i Kaution, eller paa hvilken Maade det nu sker. Der kan fremkomme ret store Bevisvanskeligheder, naar der er Tale om at gøre Eksekution for saadan Gæld, som den ene Ægtefælle har gjort i sit Gifteeje, det vil være ret vanskeligt at undgaa, at der bliver gjort Eksekution i den andens Gifteeje. Naar dette Gifteeje altsaa ikke hæfter, kan det være vanskeligt at bevise det fornødne med Hensyn til, hvad der er hver Ægtefælles Gifteeje. Saadanne Bevisvanskeligheder kender vi ogsaa nu, f. Eks. naar der er Tale om Hustruens Selverhverv. Ifølge Lov af 7. April 1899 er det jo bestemt, at i Gods, som er erhvervet ved Hustruens Selverhverv, kan der ikke i Hustruens levende Live søges Fyldestgørelse for Gæld, som Manden har stiftet, medmindre Hustruen har samtykket deri. Jeg har set mange uheldige Eksempler paa, at Hustruen til Trods for denne Bestemmelse har maattet finde sig i, at der blev gjort Eksekution i de Ting, hun selv havde erhvervet, og over hvilke hun har Raadighed, saaledes at der ikke i dem kan gøres Udlæg for Mandens Gæld. Det har lidt været til meget stor Sorg for Hustruen, at hun trods denne Regel ikke har kunnet bevare sit Selverhverv fra Eksekution. Det er meget vanskeligt, ja, kan under de nuværende Forhold være næsten umuligt at bevise, at det virkelig er Ting, som er anskaffede for hendes Selverhverv, og som altsaa er undtagne fra Eksekution for Mandens Gæld. Det vil sikkert i Fremtiden blive lige saa vanskeligt at skaffe Beviser, og de Tilfælde, hvor det var ønskeligt at undgaa at faa saadanne Ting unddraget Eksekution, vil blive flere, efter at denne Lov er ført ud i Livet. Ogsaa ved Bosondring kommer disse Bevisvanskeligheder frem og ligeledes ved Separation, og det vil sikkert skabe mange kedsommelige Forhold. Der staar ganske vist i § 71, at en Ægtefælle kan forlange, at den anden Ægtefælle skal deltage i Oprettelsen af en Fortegnelse over begges Gifteeje og Særeje, men det er et Spørgsmaal, om det ikke vil være rigtigere at kræve, at en saadan Fortegnelse i alle Tilfælde skal optages, forinden et Ægteskab stiftes, og indføres i Ægtepagtsbogen. I saa Fald havde man dog et Grundlag, hvorpaa man kunde bevise sin Ret, og det kunde saa overlades til Retten at afgøre efter samtlige foreliggende Omstændigheder, hvilken Beviskraft der skulde tillægges denne Fortegnelse. Det vilde maaske være paa en Maade at indføre tvungen Ægtepagt, skønt en For-